

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ

Η ΑΡΜΟΝΙΑ

Βαθεια κατάβαθα 'ς τον οὐρανό,
Κεῖ ποῦ δὲ φτάνει μάτι ἀνθρωπινό.
Ἡ Ἀρμονία μὲ τὰ λευκά της χέρια
Ἐν τὸν ἴσιο δρόμο συγκρατεῖ τ' ἀστέρια
Ποῦ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της κυλοῦν
Καὶ ὑμνολογῶντάς την φεγγοβολοῦν.

Μία μέρα πρὸς τοῦ Ὀλύμπου τὴν κορφή.
Τοῦ πλάνου τοῦ Ἐρωτος ἀγνή ἀδερφή.
Χαμῖλωσ' ἢ Ἀρμονία καὶ κατέβη
Ἡ θεία ματιὰ της τί γοργογυρεῖ ;
Τὴ βλέπ' ἢ Γῆ, 'ς τὴ χάρι της μπροστὰ
Γελαεῖ μὲ μύρια ῥόδα ταιριαστά.

Κάμπους καὶ κορφοβοῦνια λαμπερά
Καὶ χώραις ἀκουστάις, ποῦ μιὰ φορὰ
Μὲ τὴ δική της γνώμη κυβερνοῦσε
Καὶ τοὺς θεοὺς πανώριους τοὺς γεννοῦσε
Κι' ἀπλῶνε τὴ γαλήνη τ' οὐρανοῦ
Ἐν τὸν κόσμον καὶ 'ς τὰ πλάσματα τοῦ νοῦ.

Αὐτὰ γυρεῖν γέρνει ἀραδαρία
Σὲ καθεμιὰν ἑλληνικὴ μεριά
Ποῦ τ' ἄνθος τῆς ζωῆς μὲ τὴ δροσιά των
Τὰ πλήθη ῥάντιζαν τῶν Ἀθανάτων
Σὲ θέατρα καὶ ἀγῶνες καὶ γιορταίς.
Καὶ λέει, καὶ μέραις κράζει εὐλογηταίς :

Ἦταν καιρὸς, ἀξέχαστος καιρὸς,
Ποῦ τὸ σεμνὸ ἐμμορφόπαιδο, ὁ Χορὸς,
Κ' ἢ Μουσικὴ μὲ κάλλη ὄνειρεμένα.
Κ' ἢ Ποίησις ἀστροστέφανη παρθένα,
Εἶχαν, ἀγνοῖ τῶν σπλάγχθων μου καρποί.
Μιὰν ὄψι, μιὰ φωνή, μιὰ προκοπή.

Κάτου ἀπ' τὴ σκέπη μου τὴ μητρικὴ
Ἡ Ποίησις, ὁ Χορὸς κ' ἢ Μουσικὴ.
Τριδιπλ' ἀδέρφια σφιχταγκαλιασμένα.
Σκορποῦσαν ἓνα φῶς, ὄνειρον ἓνα.
Καὶ 'ς τοὺς βωμοὺς τριγύρω τῶν θεῶν
Ἐνας μαγνήτης ἦταν τῶν λαῶν.

Εἶπε, κ' ὀλόψηλα 'ς τὸν οὐρανὸ
Κεῖ ποῦ δὲ φτάνει μάτι ἀνθρωπινό
Ἡ Ἀρμονία μὲ τὰ λευκά της χέρια
Ἀνέβη καὶ θρονιάσθη ἐκεῖ . . . Τ' ἀστέρια
Κάτου ἀπ' τὰ πόδια της γοργοκυλοῦν
Καὶ ὑμνολογῶντάς την φεγγοβολοῦν.

Ἡ μία μὲ λόγων χάρι φτερωτὴ
Ἀλήθεια κ' ἐμμορφάδα κ' ἀρετὴ
Δοξολογοῦσε κ' ἢ ἄλλη μὲ τοὺς ἦχους
Ἐκαν' ἀπόδῳνα οὐράνια τοὺς στίχους,
Καὶ μὲ γοργόφτερο κορμὶ ὁ Χορὸς
Ἐφερονε καὶ τῆς οὐρῆς 'ς τὰ μάτια ἐμπρός.

Νησιά τοῦ Αἰγαίου, ψάλτριας, εὐωδιαίς,
Τῆς Ἀρκαδίας εἰδυῖλλα, λαγκαδιαίς,
Μάρομαρα τῶν ναῶν, τῶν βωμῶν κρίνα,
Σπάρτη τ' Ἀλικμάνος καὶ τοῦ Αἰσχύλου Ἀθῆνα,
Κόσμιον ἀνοιχτόκαρδου, ζωῆς χουσιῆς
Λατρείαίς, τὴ δόξα μου πέστε τὴν δεῖς !

ὦ σπλάγχχνα μου ! ἦρθαν χρόνια θλιβερά
Κι' ἀνήσυχτα σὰς φύτρωσαν φτερά
Κι' ἄλλοῦ ψηλά ἐπετάξατε καθένα.
Σὰ νὰ σὰς ξέστυσε βορειᾶς, ὠϊμένα !
Κι' ἀπὸ καιροὺς μὲ κάλλη χωριστὰ
Φαντάζεστε 'ς τὸν ἀνθρώπο μπροστὰ.

Κι' ἂν μεγαλώσατε σοφά, γοργά,
Τὴ φήμην σας ἢ γῆ ἂν ἠχολογᾷ.
Κι' ἂν πύρατ' ἄλλους κόσμους, γλώσσαν ἄλλην.
Τῶχῳ καὶ μὸ ποῦ δὲ σὰς νοιώθω πάλι
— ὦ ! Ποίησις, ὦ ! Χορὸς, ὦ ! Μουσικὴ, —
Κάτου ἀπ' τὴ σκέπη μου τὴ μητρικὴ.

Σὰν ὄνειρο 'ς τὰ μάτια μου ἔμπροστὰ
Φανῆτε πάλι σφιχταγκαλιαστὰ
Μὲ κάλλη ἀνόθευτα παλληκαρίσια.
Σ τῶν μυστηρίων τὰ ἱερά μεθύσια,
Σ τοὺς κάμπους ἔξω, μέσα 'ς τοὺς ναοὺς,
Μαγεῦτε πάλι ἀνθρώπους καὶ θεοὺς.

Φέρτε μου πάλι ἐμπρὸς τὸ Σοφοκλῆ
Τῆς νίκης τὸ χορὸ ν' ἀνοικοκλιῆ,
Καὶ 'ς τὰ φτερά σας, νικητὴ τοῦ Χάρου.
ὦ ! φέρτε μου ἓνα ἔμμο τοῦ Πινδάρου,
Ὅχι τὸν ἴσιο του μέσ' 'ς τὸ χαρτί,
Ἀλλὰ τὸν ἴδιο σὲ Θηβαία γιορτὴ ! »

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ